

S nohama stočenýma pod sebou jsem pozorovala muže, na něhož jsem se pokoušela zapomenout. Viděla jsem ho teď jiným způsobem, který kontrastoval s důvody, proč jsem ho tehdy opustila. Když jsem pro něj pracovala, zažila jsem jeho vztek. Nebyl namířen na mě, ale to neznamenal, že jsem neslyšela ty nadávky a neviděla, jak rudne hněvem.

Během letu sice nastaly výbuchy nadávek, ale přesto zůstával jeho hluboký hlas odhodlaný, jako by se připravoval na nejhorsí.

Přemýšlela jsem o jeho žádosti o ruku. Nebylo to zrovna to, jak dívka sní, že k tomu dojde. Nebyli jsme pod klenbou hvězd ani v klidné vodě a neměl diamantový prsten. Nicméně takový byl podle něj plán.

„Budeme přistávat,“ oznámila nám Angie. „Venku čeká auto, které vás vezme do nemocnice.“

„Dojdu si pro kabelku,“ prohodila jsem, vstala a došla dozadu do letadlové ložnice. Když jsem se otočila, Angie stála za mnou. „Už běžím.“

„Jen jsem vám chtěla poděkovat, slečno Crystalová. Nesnažím se poslouchat cizí hovory, ale vím, že má pan Sinclair obavy o otce a o společnost. Jsem velice ráda, že jste s ním.“

Polkla jsem. „Já také, Angie.“

Vybavilo se mi, jak Damien říkal, že posádka zažila víc slovních potyček. „Setkala jste se s Amber?“

„Se slečnou Wilmottovou,“ pronesla s vážným výrazem. „Ano.“

„Vím, že mi nemůžete nic říct...“

Znovu se usmála. „Můžu říct, že jsme moc rádi, že jste zpátky. Postarejte se o něj.“

Postarat se o Damiena Sinclaira.

„Postarám.“

Damien stále telefonoval, když jsme vystoupili z le-

taďla a posadili se na zadní sedadlo auta, jež na nás čekalo. Chladný severský vánek nahradil vlhký vzduch na Floridě. Místo jarních květin se kolem tyčily palmy.

„Konečně se ukázal,“ procedil Damien do telefonu. Pohlédl na mě a artikuloval: „Darius.“

Nadechla jsem se a přemítala, jaká ta konfrontace bude. S Dariem se to dalo těžko odhadnout.

Když Damien konečně zastrčil mobil do kapsy u džín, vzal mě za ruku a stiskl mi ji. „Tátu pořád operují.“

Přikývla jsem.

„Můžu tam jít sám.“

„Můžeš. Ale nemusíš.“

Palmy lemovaly ulice a vysoké lampy osvětcovaly cestu. Cítila jsem se napjatá, když auto zastavilo před nemocnicí. Jakmile jsme vystoupili z auta, Damien mi položil ruku na spodek zad a vedl mě přes velké skleněné dveře. Beze slova jsme kráčeli chodbami k výtahu a pak dalšími chodbami.

Když jsme se blížili k malé soukromé chirurgické čekárně, jako první jsem poznala Dani. Vyskočila hned ze židle a objala Damiena kolem krku.

„Nic nevíme.“

Damien pokýval a rty měl semknuté.

Když se Dani odtáhla, obrátila se ke mně. „Bože, tak ráda tě vidím.“

Objaly jsme se. Pravdou bylo, že v posledních dvou letech jsme se párkrát setkaly na oběd. Bylo hezké vidět ji jen tak bez tajností.

Znovu jsem Damiena vzala za ruku. „Jsem ráda, že tu můžu být.“

Další zastávkou byla Marsha Sinclairová, Damienova matka. Když zarudlé oči zvedla k Damienovi,